

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 293/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Verdura s.r.o.**, Miletičova 24, Bratislava, IČO 47 491 230, zastúpenej RASLEGAL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/77/2021 z 9. novembra 2023 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/77/2021 z 31. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu o zamietnutí návrhu právnych predchodcov sťažovateľky na opravu uznesenia v spojení s uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania právnych predchodcov sťažovateľky a o náhrade trov dovolacieho konania označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/72/2018 sa žalobcovia Základná organizácia Odborového zväzu [REDACTED] (žalobca v 1. rade) a Odborový zväz [REDACTED] (žalobca v 2. rade) proti 31 bývalým členom výboru žalobcu v 1. rade (žalovaní) domáhajú náhrady škody za nákup darčiekov. Žalobcovia vzali v priebehu konania žalobu proti žalovaným v 16. až 18., 24. až 27., 30. a 31. rade späť. Okresný súd uznesením z 11. januára 2021 konanie proti týmto žalovaným zastavil a priznal im proti žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže zastavenie konania v časti zavinili žalobcovia. Proti tomuto uzneseniu žalobcovia podali odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 5Co/45/2021 z 31. mája 2021 odvolanie proti výroku

o zastavení konania odmietol (keďže žalobcov, ktorých dispozitívny úkon okresný súd akceptoval, nemožno považovať za osobu, v ktorej neprospech bolo odvolaním napadnuté rozhodnutie vydané), výrok v napadnutej časti o trovách potvrdil (ako vecne správny vychádzajúci zo zásady procesného zavinenia) a žalovaným v 16. až 18., 24. až 27., 30. a 31. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Uznesenie krajského súdu žalobcovia napadli dovolaním, ktoré odôvodnili § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a namietali, že okresný súd mal o čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodnúť až vo veci samej podľa § 145 ods. 2 CSP a že pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd nesprávne neaplikoval § 257 CSP. Podľa najvyššieho súdu je vylúčené, aby uznesenie okresného súdu o zastavení konania v časti bolo spájané s existenciou ujmy vo vzťahu k žalobcom. Práve naopak, považoval ho za vydané v ich prospech, a to aj za okolností, že okresný súd nevyčkal s rozhodnutím o čiastočnom zastavení až na konečné rozhodnutie, zvažujúc aj zbytočné náklady na doručovanie písomností osobám, na ktorých zapojení v spore už žalobcovia nemali záujem, preto nemohlo dôjsť k procesnej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Krajský súd i okresný súd odôvodnili svoje rozhodnutia o trovách konania spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Najvyšší súd preto napadnutým uznesením z 31. januára 2023 dovolanie žalobcov odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a uložil im povinnosť zaplatiť žalovaným v 2., 3., 5. až 12., 14., 15., 17., 18., 20. až 23. a 27. až 31. rade náhradu trov dovolacieho konania, ostatným žalovaným v dovolacom konaní trovy nevznikli, preto im náhradu nepriznal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 6. apríla 2023.

4. Žalobcovia sa návrhom doručeným najvyššiemu súdu 28. augusta 2023 domáhali opravy nesprávneho výroku o nároku na náhradu trov konania uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu písárskej chyby, keďže dovolanie (tak ako čiastočné zastavenie konania) sa týkalo iba žalovaných v 16. až 18., 24., až 27., 30. a 31. rade, ostatných žalovaných sa netýkalo, a preto ani ich výdavky na právne služby nemožno považovať za účelné a nebol dôvod na priznanie ich náhrady.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 9. novembra 2023 návrh žalobcov zamietol, keďže v prejednávanej veci podľa jeho názoru nešlo o žiaden z prípadov predpokladaných § 224 CSP (chyba v písaní, počítaní či iná zrejma nesprávnosť). Podľa jeho názoru po podaní dovolania žalobcami v stále prebiehajúcim konaní aj za účasti žalovaných, vo vzťahu ku ktorým žaloba vzatá späť nebola, nastala povinnosť okresného súdu doručiť dovolanie na vyjadrenie protistrane (podľa najvyššieho súdu všetkým žalovaným). Podľa ich aktivity v dovolacom konaní došlo k následne k priznaniu či nepriznaniu náhrady trov. Najvyšší súd dodal, že medzi prípady uvedené v § 224 CSP nespadá prípadné nesprávne rozhodnutie dotknuté inou než tam uvedenou chybou vrátane žalobcami namietanej nepotrebnosti vyjadrovania sa v dovolacom konaní a tým aj namietanej nesprávnosti rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov dovolacieho konania. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. januára 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka vnímala ako problematické priznanie nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalovaným podľa kritéria ich procesnej aktivity. Uvedené podľa jej názoru zakladá svojvôľu a nezákonnosť uznesenia najvyššieho súdu z 31. januára 2023. Nie všetci žalovaní boli účastníkmi

dovolacieho konania (ani odvolacieho konania, ako správne vyhodnotil krajský súd). Najvyšší súd nesprávne posúdil dvojinštančnosť súdneho konania a otázku samostatného procesného spoločenstva na strane žalovaných. Dovolanie sa ostatných žalovaných (proti ktorým konanie nebolo v časti zastavené) netýkalo, a preto bol obsah ich stanoviska pre konanie irelevantný. Keďže bolo doručovanie dovolania všetkým žalovaným neúčelné, najvyšší súd im preto nemal priznať ani nárok na náhradu trov. Najvyšší súd nemal s ostatnými žalovanými konať aj z toho dôvodu, že okresný súd rozhodol podľa § 75 ods. 2 CSP, že bude ďalej konať už len so žalovaným v 1. rade ako zástupcom žalovaných.

7. Na základe uvedeného žalobcovia považovali za efektívny prostriedok nápravy návrh na vykonanie opravy uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom žiadali opraviť výrok o trovách tak, aby boli vynechaní žalovaní, ktorých sa zastavenie konania netýka. K uvedenému najvyšší súd nezaujal nijaké stanovisko, naopak, zaoberal sa otázkou, ktorá nebola predmetom ich návrhu. V uznesení, ktorým najvyšší súd zamietol návrh žalobcov na opravu chyby v písaní, sa nijako nezaoberal ich argumentáciou, nesprávne pochopil, čoho sa domáhali, keď odôvodnenie napadnutého uznesenia nekorešponduje s ich návrhom. Odôvodnenie napadnutého uznesenia sťažovateľka považuje za svojvoľné a právne závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, sa nezakladajú na ústavne konformnom výklade príslušných právnych predpisov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke svojvoľného a nedostatočne odôvodneného uznesenia najvyššieho súdu o zamietnutí návrhu žalobcov na opravu nezákonného a svojvoľného uznesenia najvyššieho súdu v časti o nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalovaných v spojení s uznesením najvyššieho súdu, ktorého opravu žalobcovia navrhovali, ktorými mali byť porušené práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Zo znenia záhlaví oboch napadnutých uznesení najvyššieho súdu vyplýva, že stranami dovolacieho konania boli žalobcovia v 1. a 2. rade a 31 žalovaných. V rámci uvedenej skutočnosti ústavný súd nahliadal na odôvodnenie ústavnej sťažnosti, z ktorého (okrem konštatovania, že žalobcovia v 1. a 2. rade sú právnymi predchodcami sťažovateľky) nevyplýva, ako mali napadnuté uznesenia zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

11. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že o návrhu podanom zjavne neoprávnenou osobou možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov. Za návrh podaný niekým zjavne neoprávneným preto možno považovať návrh, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody sťažovateľa, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 10/2019).

12. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania. Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.). Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa už pri jeho začatí vyznačuje bezvýnimočným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „dopĺňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 683/2022).

13. Ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby vyhládaval za navrhovateľa konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1 majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný (porov. Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. I. vydanie.* Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 248.).

14. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka je stranou sporu v konaní prebiehajúcim po nadobudnutí účinnosti tzv. súdnej mapy na Mestskom súde Bratislava IV. Uznesením mestského súdu z 5. decembra 2023 došlo k zmene na strane žalobcu. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 6. januára 2024. Ani uvedené však nemení nič na tom, že napriek právnomu zastúpeniu ústavná sťažnosť neobsahuje argumentáciu, ktorá by indikovala možný zásah do subjektívnych práv sťažovateľky práve napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu z 9. novembra 2023, ako aj z 31. januára 2023.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 576/2020).

16. V prejednáwanej veci však ústavný súd využil možnosť upustiť od výzvy na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti z dôvodu procesnej hospodárnosti, keďže okrem uvedeného nedostatku bránia meritórnemu prerokovaniu a rozhodnutiu veci ďalšie nedostatky podmienok konania, ktoré sú neodstrániteľné a ktorým sa ústavný súd bude venovať v ďalších bodoch tohto uznesenia.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 9. novembra 2023:

17. Zo sťažnostnej argumentácie možno ako kľúčovú vyvodit' námietku sťažovateľky týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zakladajúceho jeho arbitrárnosť, keďže najvyšší súd nereagoval na prezentovanú argumentáciu v návrhu na opravu chýb v písaní.

18. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je ústavný súd oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 68/2019).

19. Ústavný súd už vo svojej judikatúre uviedol, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny. Je postačujúce, ak odôvodnenie dá odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, a ak dostatočne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov veci (napr. IV. ÚS 49/2024).

20. Sumarizujúc bod 5 tohto uznesenia, ústavný súd opakuje, že najvyšší súd odôvodnil zamietnutie návrhu žalobcov na opravu uznesenia z 31. januára 2023 neexistenciou dôvodov predpokladaných § 224 CSP opodstatňujúcich takýto postup, keďže podstatou návrhu nebola oprava chýb v písaní, počítaní či iná zrejma nesprávnosť, ale namietaná nesprávnosť samotného rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalovaným, konkrétne nepotrebnosť vyjadrovania sa všetkých žalovaných v dovolacom konaní. Zároveň popísal zákonnú povinnosť okresného súdu doručiť dovolanie žalobcov na vyjadrenie protistrane a následné priznanie alebo nepriznanie im náhrady trov dovolacieho konania podľa ich aktivity v tomto konaní.

21. Vychádzajúc z viazanosti súdu vyhláseným rozsudkom, ako aj uznesením (okrem uznesenia, ktorým sa upravuje vedenie konania) v zmysle § 237 ods. 1 a § 219 ods. 4 CSP, všetky rozhodnutiu predchádzajúce vecné pochybenia spočívajúce v zisťovaní skutkového stavu veci a v jeho právnom posúdení sú napravitel'né výlučne v opravných konaniach. Naopak, formálne alebo technické nedostatky rozsudku je možné odstrániť jednoduchšími procesnými postupmi, a to jeho opravou alebo doplnením. Predmetom opravy môžu byť predovšetkým také očividné pochybenia, ku ktorým došlo pri vyhlásení alebo v písomnom vyhotovení rozsudku, ktoré sa prejavujú pisárskou chybou

alebo sú následkom chyby v počítaní. Právny pojem „iná zrejma nesprávnosť“ je relatívne neurčitý, súdna prax ho však stabilne vykladá tak, že ide o nesprávnosť podobnej povahy ako chyba v písaní alebo počítaní, ktorá je následkom náhleho a okamžitého zlyhania duševnej či mechanickej činnosti osoby, ktorá rozsudok (resp. uznesenie) vyhlasovala alebo vyhotovovala, a ktorá je úplne zjavná. Ide o pochybenia, ktoré sa môžu zreteľne prejaviť napríklad v rozpore výroku rozhodnutia a jeho odôvodnenia, v rozpore vyhláseného znenia výroku rozhodnutia zachyteného v zápisnici a výroku v jeho písomnom vyhotovení alebo viditeľných chýb spôsobených mechanicou činnosťou, napríklad preklepom. Je vylúčené, aby súd opravným uznesením menil alebo opravoval už vyhlásené rozhodnutie iba preto, že si neskôr uvedomil jeho nesprávnosť (porov. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 902 a nasl.)

22. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dostatočne objasnil skutkový a právny základ svojho rozhodnutia. Pre zamietnutie návrhu žalobcov na opravu výroku o nároku na náhradu trov konania v uznesení najvyššieho súdu z 31. januára 2023 mala podstatný význam práve tá skutočnosť, že namietanú vecnú nesprávnosť priznania nároku na náhradu trov konania časti žalovaných nie je možné stotožniť s pisárskou chybou, chybou v počítaní či následkom náhleho alebo okamžitého zlyhania duševnej či mechanickej činnosti osoby, ktorá uznesenie vyhotovovala. Ak by aj najvyšší súd v napadnutom uznesení nereagoval na všetky prednesené argumenty žalobcov, tento nedostatok nie je v okolnostiach prejednávanej veci spôsobilý zasiahnuť ústavne významným spôsobom do označených práv podľa ústavy a dohovoru.

23. Ústavný súd sa zároveň stotožňuje so záverom najvyššieho súdu, že navrhovaná oprava by presahovala charakter opraviteľnej vady. Pokiaľ sa žalobcovia domáhali vydania opravného uznesenia, ktorým by vo výroku o nároku na náhradu trov konania boli vynechaní niektorí žalovaní, čo najvyšší súd zamietol, nemožno jeho postup považovať za rozporný so zákonom ani za svojvoľný.

24. S prihliadnutím na uvedené tak ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 9. novembra 2023 a obsahom namietaných práv neexistuje príčinná súvislosť takej intenzity, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

25. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom, ako aj jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 31. januára 2023:

26. Pokiaľ sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje vysloviť porušenie jej označených práv aj v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 31. januára 2023, ústavný súd poukazuje na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo

oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

27. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03, II. ÚS 2/2015, III. ÚS 90/2018).

28. Podľa zistení ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 6. apríla 2023. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 14. marca 2024.

29. Keďže lehotu uvedenú v § 124 zákona o ústavnom súde nemožno odpustiť, pričom sťažovateľke táto lehota do dňa podania ústavnej sťažnosti uplynula, ústavnému súdu neostávalo iné ako ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť z dôvodu, že bola podaná oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde, v spojení s dôvodom nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu